

योएलचे पुस्तक आणि लाओदिकीय सातव्या-दिवशी अॅडव्हेंटिस्ट मंडळी - क्रमांक अठरा

Jeff Pippenger
2025-12-25

अठरावा क्रमांक

आपण अब्रामच्या कराराचा विचार करीत आहोत, आणि अब्रामच्या भविष्यवाणीतील त्या घटकाचा अद्याप विचार केलेला नाही, ज्याचा योएलाच्या पुस्तकाच्या आरंभील वचनांशी थेट संबंध आहे. अब्रामची ४०० वर्षांच्या दास्यत्वाविषयीची भविष्यवाणी आणि पौलाची ४३० वर्षे एकत्र येऊन अशी भविष्यसूचक रचना निर्माण करतात जी दानियेल १२:११ मधील १२९० वर्षांशी अनुरूप ठरते. अकराव्या वचनातील १२९० वर्षांची भविष्यवाणी ही अब्राम आणि पौलाच्या ४३० वर्षांच्या रेषेचा ओमेगा भविष्यसूचक कालखंड आहे. हे सत्य उत्तरकाळी जे उघड केले जाते त्यातील एक घटक आहे, जो शहाण्यांना आणि दुष्टांना वेगळे करतो.

४३० वर्षांच्या ओमेगा भविष्यवाणीसोबत “चार पिढ्या” हे प्रतीक जोडलेले होते, जे त्या राष्ट्रासाठी कृपाकालाचा एक कालखंड दर्शविते ज्याने देवाच्या निवडलेल्या लोकांना दास्यत्वात धरून ठेवले होते. मोशेसाठी ते इजिप्त होते; आणि मोशेचे गीत गाणाऱ्या एक लाख चव्वेचाळीस हजारांसाठी, ते १७९८ पासून रविवारच्या कायद्यापर्यंतचा संयुक्त संस्थानांचा इतिहास आहे. प्रकटीकरण तेरावा अध्यायात “पृथ्वीवरील पशू” म्हणून दर्शविलेले संयुक्त संस्थान कोकरूप्रमाणे आरंभ करते आणि अजगराप्रमाणे बोलण्यात समाप्त होते. कोकराचे प्रतीक असलेला योसेफ, इजिप्तमधील तुलनात्मक शांततेचा कालखंड दर्शवितो, जोपर्यंत एक नवा फिराऊन उदयास आला नाही आणि दास्यत्व सुरू झाले नाही. अशा प्रकारे, चौथ्या पिढीत ज्याच्यावर न्याय येतो ते राष्ट्र—जे मोशेसाठी इजिप्त होते—तेच संयुक्त संस्थान आहे. अवशेषांवर रविवारच्या कायद्याच्या वेळी न्याय येतो, जसे महामारींनी त्याचे प्रतिरूप दर्शविले होते; त्या महामारींचा परिपाक इब्री लोकांसाठी त्यांच्या दाराच्या चौकटीवरच्या रक्ताने झाला, आणि त्यानंतर इजिप्त राष्ट्रासाठी लाल समुद्रात झाला. योसेफ आणि मोशे हे एका चांगल्या फिराऊन आणि एका वाईट फिराऊनाचे प्रतिनिधित्व करतात; संयुक्त संस्थानांसाठी ते प्रथम कोकरू, आणि नंतर अजगर असे आहे.

अब्रामच्या चौथ्या पिढीतील न्यायाविषयीच्या भविष्यवाणीत कृपाकालाची समाप्ती क्रमशः होत जाते ही वस्तुस्थिती अंतर्भूत होती; कारण मोशेद्वारे अब्रामच्या भविष्यवाणीची पूर्तता होत असताना, केवळ मिसरासाठीच कृपाकाल संपला नव्हता, तर मिसराने आपला कृपाकालाचा पेला भरून झाल्यानंतरही अमोरी लोकांना त्यांच्या कृपाकालाचा पेला भरण्यासाठी अजून वेळ उरला होता. मिसरासाठी लाल समुद्र जसा होता, तसाच संयुक्त संस्थानांसाठी रविवारचा कायदा असेल; आणि त्यानंतर “जगातील प्रत्येक दुसरा देश” संयुक्त संस्थानांचे “उदाहरण अनुसरेल,” जसे मिसराच्या कृपाकाल-समाप्तीनंतर अमोरी लोकांनी दर्शविले आहे.

अब्रामच्या करारामध्ये मिसराच्या नदीपासून बाबेलच्या नदीपर्यंतच्या जगाची ओळख करून देणाऱ्या दहा जमातींपैकी अमोरी हे एक आहेत; म्हणून अमोरी हे जगातील राष्ट्रांचे प्रतिनिधित्व करतात, जी राष्ट्रे संयुक्त संस्थानांतील रविवारच्या कायद्यानंतर राष्ट्रे म्हणून आपापली वैयक्तिक परीक्षाकालाची समाप्ती करतात. अमोरी हे जगावर न्यायनिवाड्याची समाप्ती येत असल्याचे बायबलमधील प्रतीक आहे, आणि ते तिसऱ्या व चौथ्या पिढीत घडते. लाल समुद्र हे संयुक्त संस्थानांसाठी परीक्षाकालाच्या समाप्तीचे प्रतीक आहे, आणि अमोरी ही राष्ट्रे मानवी परीक्षाकाल संपेपर्यंत क्रमाक्रमाने आपला परीक्षाकाल बंद करीत असल्याचे दर्शवितात. म्हणून, अमोरी हे लाल समुद्रावरील रविवारच्या कायद्याच्या संकटाच्या काळापासून पूर्वेकडील वाऱ्याद्वारे होणाऱ्या सुटकेपर्यंतच्या कालखंडाचे प्रतीक आहेत, जेव्हा देवाच्या लोकांसाठी सुटकेचा मार्ग उघडला जातो.

परंतु अब्राहमची भविष्यवाणी केवळ चौथ्या पिढीविषयी संयुक्त संस्थानांना मिसर आणि जगाला अमोरी म्हणून संबोधित करत नाही, तर त्याहून अधिक महत्त्वाचे म्हणजे, ती लाल समुद्र ओलांडणाऱ्या देवाच्या लोकांच्या पिढीला “चौथी पिढी” म्हणून स्थान देते. “चार पिढ्या” याविषयीच्या समजुतीतून, अब्राहमच्या तीन पायऱ्यांपैकी पहिल्या पायरीमध्ये जे काही आपण उकरून काढू शकतो, ते उकरून काढल्यानंतर, आपण अब्राहामाच्या कराराच्या दुसऱ्या आणि तिसऱ्या पायऱ्यांचा विचार करू. दुसरी पायरी सतरावा अध्याय आहे, आणि तिसरी पायरी अर्थातच—बाविसावा अध्याय आहे.

दानिएल अध्याय बारा मध्ये तीन भविष्यवाणीपर कालखंड ओळखून दिलेले आहेत, आणि ते सर्व 1844 मध्ये समाप्त झालेल्या भविष्यवाणीपर काळाचे प्रतिनिधित्व करतात. हे तीन कालखंड अंतिम दिवसांत उघड केले जातात, आणि हे तीन कालखंड अंतिम दिवसांत देवाच्या लोकांवर येणाऱ्या ज्ञानवृद्धीचे प्रतिनिधित्व करतात. ख्रिस्त, तागाच्या वस्त्रांतील मनुष्य म्हणून, सातव्या वचनात त्या तीन भविष्यवाणीपर कालखंडांपैकी पहिला कालखंड मांडतो; आणि असे करताना तो स्वतःला प्रकटीकरण दहा मधील त्या देवदूताशी एकरूप करतो, जो पाण्यावर नव्हे, तर पृथ्वीवर व समुद्रावर उभा आहे.

आणि जो देवदूत मी समुद्रावर व पृथ्वीवर उभा असल्याचे पाहिले, त्याने आपला हात स्वर्गाकडे उचलला, आणि जो युगानुयुगे जिवंत आहे, ज्याने स्वर्ग आणि त्यातील वस्तू, पृथ्वी आणि तिच्यातील वस्तू, तसेच समुद्र आणि त्यातील वस्तू निर्माण केल्या, त्याची शपथ घेऊन सांगितले की, आता पुढे विलंब होणार नाही. प्रकटीकरण 10:5, 6.

बाराव्या अध्यायातील सातव्या वचनात, तागाचे वस्त्र परिधान केलेला मनुष्यही अनंतकाळ जिवंत असणाऱ्या त्याच्याद्वारे शपथ घेतो.

आणि मी त्या तागवस्त्र परिधान केलेल्या पुरुषाला ऐकले, जो नदीच्या पाण्यावर उभा होता; त्याने आपला उजवा हात आणि डावा हात आकाशाकडे उचलून, जो सर्वकाळ जिवंत आहे त्याची शपथ घेऊन म्हटले की, हे एक काळ, काळे आणि अर्धा काळ यासाठी असेल; आणि जेव्हा तो पवित्र लोकांच्या सामर्थ्याचे चूर्णविचूर्ण करणे पूर्ण करील, तेव्हा या सर्व गोष्टी संपन्न होतील. दानियेल 12:7.

आम्हांस प्रेरणेने कळविण्यात आले आहे की दानियेलाच्या पुस्तकात आढळणारी तीच भविष्यवाणीची रेषा प्रकटीकरणाच्या पुस्तकातही पुढे नेण्यात आलेली आहे; आणि मिलेराईट समजुतीनुसार, ख्रिस्ताविषयीच्या या दोन वर्णने समांतर परिच्छेद आहेत. प्रकटीकरणाच्या पुस्तकात लहान पुस्तक हातात धारण केलेला देवदूत म्हणून ख्रिस्त, जो इ.स. 1844 मध्ये भविष्यवाणीतील समयाच्या अनुप्रयोगाचा अंत दर्शवितो; आणि दानियेलाच्या पुस्तकात तागाचे वस्त्र परिधान केलेला मनुष्य म्हणून ख्रिस्त, जो हे दर्शवितो की संयुक्त संस्थानांमध्ये रविवारीचा कायदा येईल तेव्हा दानियेलाच्या अंतिम दृष्टान्तातील सर्व अद्भुत गोष्टी पूर्ण होतील. त्या पवित्र इतिहासाच्या परिघात, जो रविवारीच्या कायद्यापूर्वीचा असून त्यातच परिपूर्णतेस पोहोचतो, देवाच्या लोकांना 1260 या प्रतीकाने दर्शविलेल्या कालावधीसाठी विखुरले जाणे अपेक्षित होते. रविवारीच्या कायद्यापूर्वीचा विखुरलेपणाचा हा कालावधी प्रकटीकरण अध्याय अकरामध्ये मांडलेला आहे, जिथे मोशे आणि एलिया यांना ठार मारले जाते आणि ते साडेतीन दिवस रस्त्यावर मृत पडलेले असतात; आणि हे 1260 चे प्रतीक आहे.

सातव्या वचनात, तागाच्या वस्त्रांतील मनुष्य हे दर्शवितो की, जेव्हा पवित्र लोकांच्या सामर्थ्याची विखुरण तीन दिवस-अर्धाच्या कालावधीत पूर्ण होईल, तेव्हा उत्तरकालातील देवाच्या लोकांवर येणारी “आश्चर्यकारक कृत्ये” पूर्ण होतील. आपण मागील लेखाचा शेवट बहिण व्हाइट यांच्या जखऱ्या अध्याय तीनवरील भाष्याने केला होता. पहिल्या वाक्यात असे म्हटले होते, “जखऱ्याला झालेल्या यहोशवा आणि देवदूत यांच्या दर्शनाचा उपयोग प्रायश्चित्ताच्या महान दिवसाच्या अंतिम प्रसंगांतील देवाच्या लोकांच्या अनुभवावर विशेष सामर्थ्याने लागू होतो.” त्या अध्यायात, आणि त्या अध्यायावरील बहिण व्हाइट यांच्या प्रेरित भाष्यात, एक लाख चव्वेचाळीस हजार हे “आश्चर्य मानलेले पुरुष” आहेत. दानियेलाच्या शेवटच्या दर्शनातील जी “आश्चर्यकारक कृत्ये” रविवारच्या कायद्याने पूर्ण होतात, ती देवाच्या लोकांच्या

शिवकामोर्तबाशी संबंधित “आश्चर्यकारक कृत्ये” आहेत.

दानिएल अध्याय बारा शेवटच्या दिवसांत एक लाख चव्वेचाळीस हजारांवर शिवका मारणारा प्रकाश प्रदान करतो. तो प्रकाश तीन भविष्यसूचक कालखंडांनी दर्शविला आहे, जे सर्व मिलराइट इतिहासात सत्य म्हणून ओळखले गेले आणि स्थापित झाले. हे तीन कालखंड तीन वचनांमध्ये सादर केले आहेत आणि ते सत्याच्या रचनेला धारण करणारे तीन स्तंभ आहेत. सत्याची रचना तीन-टप्प्यांच्या प्रक्रियेने उभी राहते. तीन टप्प्यांची ही प्रक्रिया, नऊ वचनांच्या (४-१२) उताऱ्यामध्ये, भविष्यसूचक काळ सादर करणाऱ्या त्या तीन वचनांद्वारे दर्शविली आहे. हे तीन भविष्यसूचक कालखंड, जेव्हा मूलभूत मिलराइट समजुतीच्या दृष्टीकोनातून विचारात घेतले जातात, तेव्हा मिलराइट समजुतीशी सुसंगतरीत्या परिभाषित केलेले तीन प्रतीकात्मक कालखंड निर्माण करतात, परंतु त्यांमध्ये काळाचा घटक लागू केला जात नाही.

भविष्यवाणी ‘मुद्रांकित केली जाणे—आणि नंतर तिचे मुद्रांकन उघडले जाणे’ या प्रक्रियेची व्याख्या करणाऱ्या पवित्र शास्त्रातील अगदी त्याच उताऱ्यात ही तीन कालावधी स्थित आहेत; आणि त्यात त्रिविध परीक्षेच्या प्रक्रियेचे शास्त्रीय, बायबलाधिष्ठित वर्णनही समाविष्ट आहे. दानिएलास आपले पुस्तक मुद्रांकित करण्यास सांगितले जाते, त्या आरंभीच्या नऊ वचने म्हणजेच तीच वचने होत, ज्यांत हे तीन कालावधी मांडलेले आहेत; आणि त्या नऊ वचनांमध्ये, सत्याचे मुद्रांकन उघडले जाते तेव्हा सिद्ध होणारी शुद्धीकरणाची प्रक्रिया “शुद्ध केले जातील, शुभ्र केले जातील आणि परीक्षित केले जातील” अशा शब्दांत व्यक्त केली आहे. त्या तीन वचनांतील हे तीन कालावधी म्हणजे ज्ञानाची वाढ होय, जी अंतकाळी, उत्तरकाळी होते, आणि जी देवाच्या करारातील लोकांच्या अंतिम परीक्षा व मुद्रांकनाच्या प्रक्रियेचे प्रतिनिधित्व करते. तोच इतिहास आहे, ज्यामध्ये उत्तरकाळी देवाच्या लोकांवर येणारी प्रतीकात्मक “अद्भुत कृत्ये” मांडलेली आहेत. कृपया हा परिच्छेद पुन्हा वाचा.

नऊ वचनांच्या त्या उताऱ्यातील तीन वचनांमधील तीन कालावधी दानिएलाच्या पुस्तकाच्या परमोच्च बिंदूचे प्रतिनिधित्व करतात; आणि तेथे दर्शविलेला तो परमोच्च बिंदू अंतर्गत भविष्यसूचक रेषेच्या परमोच्च बिंदूचे प्रतिनिधित्व करतो; ती अशी कथा आहे की एक खडक, हातांशिवाय, एका पर्वतापासून “कापला” जातो, आणि हीच उरलेल्या लोकांची कथा आहे. ती अंतर्गत रेषा दहाव्या आणि बाराव्या अध्यायांत दर्शविली आहे; आणि भविष्यवाणीच्या बाह्य रेषेचा परमोच्च बिंदू अकराव्या अध्यायाच्या समारोपातील वचनांत, आणि दानिएल बारा च्या आरंभीच्या काही वचनांत आहे.

ते तीन कालखंड उलई आणि हिदेकेल नदीच्या साक्षीच्या दोन्ही दृष्टांतांचा परमोच्च बिंदूही आहेत, आणि त्या तीन वचनांमध्ये एक भविष्यवाणीचा कालावधी अंतर्भूत आहे, जो कराराच्या काळाविषयीच्या भविष्यवाणीच्या परमोच्च पूर्णतेचे प्रतिनिधित्व करतो, ज्यासाठी अब्राम आणि पौल हे दोघेही साक्षी म्हणून दिलेले आहेत. येशू, सनाच्या वस्त्रांतील मनुष्य म्हणून, सातव्या वचनात पाण्यावर चालताना दिसतो. अकराव्या वचनात दोन स्वर—जे ख्रिस्ताचाच स्वर आहेत—अब्राम आणि पौल साक्ष देण्यासाठी उभे राहतात. बाराव्या वचनात देवाच्या लोकांवर लावल्या जाणाऱ्या शिवक्याचा इतिहास दर्शविला आहे; कारण एक लक्ष चव्वेचाळीस हजार हे कुमारी आहेत, आणि कुमारी दहा कुमारींच्या दृष्टांताचा अनुभव घेतात, आणि बाराव्या वचनातील आशीर्वाद हा जे वाट पाहतात त्यांच्यावर आहे. दृष्टांतातील जे वाट पाहतात, आणि जे “धन्य” आहेत, तेच ते आहेत ज्यांना ते वस्त्र प्राप्त होते ज्यामुळे दार बंद झाले असता त्यांना विवाहात प्रवेश करता येतो.

सातव्या वचनात, येशू पाण्यावर चालत आहे, ज्यामुळे भय उत्पन्न होते; परंतु पेत्र विश्वास ठेवण्याचा निश्चय करतो आणि चालू लागतो व देवाचे गौरव करतो; तथापि पेत्र हा अनेकदा दोन्ही वर्गांचे प्रतीक असतो, आणि जेव्हा त्याच्या न्यायाचा काळ येतो, तेव्हा ते गौरव पुन्हा भयात परिवर्तित होते. सातव्या वचनात स्थित पहिला कालखंड पहिल्या दूताच्या संदेशाचे प्रतिनिधित्व करतो. येशू पाण्यांवर आहे, जे भयाचे आणि पहिल्या दूताचे प्रतीक आहे. त्यानंतर येशू असा एक कालखंड ओळखून दाखवितो की, ज्यामध्ये तो रविवारच्या कायद्याच्या न्यायापूर्वी आपल्या लोकांचे गौरवीकरण करील. सातव्या वचनामध्ये तीन दूतांच्या सर्व तीन घटकांचा समावेश आहे, कारण सातवे वचन हे त्या तीन वचनांपैकी पहिले आहे जे तीन दूतांचे प्रतिनिधित्व करतात.

अकरावा वचन अब्राम आणि पौल यांच्या अल्फा स्वरांना आपल्या ओमेगा साक्षीद्वारे एक 'दुप्पटपणा' प्रदान करतो. त्यांचे "दुप्पट" स्वर एकत्र येऊन करारकालीन भविष्यवाणी मांडतात, आणि अकरावे वचन ओमेगा म्हणून ती भविष्यवाणी पूर्ण करते, कारण ते 1798 मध्ये बाबेलच्या पतनाने समाप्त होणारा भविष्यसूचक कालावधी ओळखून दाखवते; आणि अशा प्रकारे ते उत्तरकाळी मिखाएल उभा राहिल तेव्हा होणाऱ्या बाबेलच्या पतनाचे प्रतीकरूप ठरते. अकराव्या वचनात आपल्याला संदेशांचा एक दुप्पटपणा दिसतो, आणि असा एक कालावधी दिसतो जो बाबेलच्या दोन पतनांचे प्रतिनिधित्व करतो; अशा रीतीने तो दुसऱ्या देवदूताच्या संदेशाचे प्रतिनिधित्व करतो, ज्याने अशी घोषणा केली होती की, "बाबेल पडले आहे, पडले आहे."

सातवे वचन हे पहिल्या देवदूताचा संदेश आहे, आणि अकरावे वचन हे दुसऱ्या देवदूताचा संदेश आहे; तसेच बारावे वचन, जे दानियेल 12*12 किंवा दानियेल 144 आहे, हे शहाणे आणि मूर्ख यांतील भेदाविषयी आहे, जो न्यायाच्या प्रक्रियेमध्ये सिद्ध होतो आणि न्यायाच्या संकटकाळी स्वभावाच्या प्रकटीकरणाने समाप्त होतो. बारावे वचन हे तिसऱ्या देवदूताचा संदेश आहे, जे जग दोन वर्गात कसे विभागलेले आहे हे ओळखून दाखवते; आणि त्या अगदी त्याच विभागणीच्या तिसऱ्या देवदूताच्या बाह्य चित्रणाचा समांतर भाग म्हणजे, बाराव्या वचनात दर्शविलेली तिसऱ्या देवदूताची अंतर्गत विभागणी होय. सातवे, अकरावे आणि बारावे वचन हे तीन देवदूतांचा संदेश आहेत, आणि ही वचने म्हणजे शेवटच्या दिवसांत उघडण्यात येणारा प्रकाश आहे. शेवटच्या दिवसांत या तीन वचनांचे उघडले जाणे हे प्रकटीकरण अध्याय दहा याच्याशी सुसंगत आहे.

दहाव्या अध्यायात ख्रिस्त हा सामर्थ्यवान देवदूत म्हणून, तसेच यहुदाच्या वंशाचा सिंह म्हणून, "सिंहाप्रमाणे" गर्जला; आणि त्याच्या त्या गर्जनेतून सात मेघगर्जना उत्पन्न झाल्या, ज्या दहाव्या अध्यायातील दानिएलप्रमाणेच मुद्रांकित करून बंद करण्यात आल्या. हे समांतर उतारे आहेत. या कारणास्तव, बाराव्या अध्यायातील तीन कालखंड हेही प्रकटीकरणाच्या दहाव्या अध्यायातील सात मेघगर्जनाच आहेत.

"सात गडगडाट" हे केवळ ख्रिस्ताचे अल्फा आणि ओमेगा म्हणून आणखी एक प्रकटीकरण आहे; कारण "सात गडगडाट" यांचे प्रमुख प्रतीकत्व असे आहे की ते १७९८ ते १८४४ या कालावधीत घडून गेलेल्या "घटनांच्या रूपरेषेचे" प्रतिनिधित्व करते, जी "भविष्यातील घटनांमध्ये" पुन्हा प्रकट होते आणि एक लाख चव्वेचाळीस हजारांच्या इतिहासात "त्यांच्या क्रमाने उघड करण्यात येईल." म्हणून "सात गडगडाट" हे अल्फा आणि ओमेगा यांचे प्रतीक आहे; जो आरंभ आणि अंतही आहे; पहिला आणि शेवटचा, पाया आणि मंदिर; कोनशिला आणि कळसशिला—सात गडगडाट.

दानियेल बारा मधील तीन प्रतीकात्मक कालखंडांचा प्रकाश सात गर्जनांच्या प्रकाशाशी सुसंगत असला पाहिजे, कारण तीच एकसमान भविष्यवाणीची रेषा आहे. पहिल्या कालखंडात ख्रिस्त आपले दोन्ही हात स्वर्गाकडे उंचावतो, जसे तो प्रकटीकरण दहा मध्ये एक हाताने करतो. प्रकटीकरण दहा मध्ये, त्याचा हात भविष्यवाणीतील काळाच्या अनुप्रयोगाच्या समाप्तीचे प्रतीक ठरतो, आणि भविष्यवाणीतील कालमापनांच्या अवधींपासून केवळ भविष्यवाणीतील कालखंडांकडे होणारा संक्रमण दर्शवितो. मिलेराईटांनी वापरलेल्या मुख्य भविष्यवाणी-सिद्धांताच्या त्या संक्रमणाचे प्रतिरूप ख्रिस्ताच्या काळातील अक्षरशःपासून आध्यात्मिकाकडे झालेल्या मुख्य संक्रमणात दर्शविण्यात आले होते.

प्रेषित पौल यास निवडलेल्या लोकांच्या भविष्यवाणीच्या वंशरेषेशी संबंधित मुख्य भविष्यसूचक नियम प्रस्थापित करण्यासाठी उभे करण्यात आले. आत्मिक इस्राएलच्या अगदी प्रारंभी, एक मुख्य भविष्यसूचक नियम प्रस्थापित केला जातो, जो करारालाच नव्याने परिभाषित करतो. त्या वेळेपासून अब्राहामाचे अपत्य असणे म्हणजे रक्ताने नव्हे, तर विश्वासाने अब्राहामाचे अपत्य असणे होय. हा भविष्यसूचक सिद्धांत प्रामुख्याने पौलाच्या लेखणीद्वारे स्थापित करण्यात आला; आणि या बाबतीत त्याने प्रकटीकरण अध्याय दहा मधील ख्रिस्ताचे प्रतिरूप धारण केले, ज्याने १८४४ मध्ये काळाच्या भविष्यसूचक अनुप्रयोगात बदल घडवून तो समाप्त केला.

मानवजातीशी केलेल्या कराराचे प्रतीक इंद्रधनुष्य आहे, आणि नोहाच्या जहाजाने पुरापूर्वी व पुरानंतरच्या त्या कालखंडाचे प्रतिनिधित्व केले आहे, जेव्हा विशिष्टपणे ओळखला गेलेला निवडलेला लोकसमूह अस्तित्वात नव्हता.

अब्राहामाच्या बोलावण्याने देवाचा मानवजातीशी असलेल्या भविष्यवाणीपर संबंधात एक महान व महत्त्वपूर्ण बदल दर्शविला. अब्राहामाशी केलेल्या कराराने करार-इतिहासाच्या प्रवाहात एक मोठा बदल दर्शविला, आणि असे करताना त्याने पौलाच्या दिवसांत अक्षरशःपासून आध्यात्मिकाकडे झालेल्या महान बदलाचे, तसेच 1844 मध्ये काल-अनुप्रयोगापासून काल-अनुप्रयोग नसण्याकडे झालेल्या बदलाचे प्रतीकात्मक पूर्वचित्रण केले.

मानवजातीबरोबर देवाच्या करारातील पहिला बदल एदेनबाग होता, आणि त्या ठळक बदलाचे प्रकटीकरण जीवनवृक्षावरील निर्बंधांमध्ये झाले; तसेच त्यातून वस्त्रांमध्येही बदल घडून आला—आध्यात्मिक प्रकाशापासून प्रत्यक्ष कोकराच्या कातडीपर्यंत. कराराच्या इतिहासातील पुढील मोठा बदल महाप्रलय आहे, ज्याचे प्रतिनिधित्व नोहाने केले, जसे पहिल्या मोठ्या करारबदलात आदामाने केले होते. त्यानंतर अब्रामासह निवडलेल्या लोकांकडे झालेला बदल, जो पुढे मोशेकडे नेतो; आणि तो अशी भविष्यसूचक तत्त्वे मांडतो की एक दिवस एका वर्षाचे प्रतिनिधित्व करतो. ते तत्त्व 1844 पर्यंत वैध आहे, जेव्हा करारातील आणखी एक मोठा बदल झाला. कराराच्या इतिहासातील महान युगसंधीवर देवाच्या भविष्यसूचक वचनातील एखाद्या तत्त्वात नेहमीच एक मोठा बदल घडतो. एकशे चव्वेचाळीस हजारांच्या इतिहासकाळातील तो बदल असा आहे की अल्फा ओमेगा हेच सत्य आहे. अल्फा आणि ओमेगा हे ते तत्त्व आहे की देवाच्या वचनात अंत नेहमी आरंभीद्वारे चित्रित केला जातो. अल्फा आणि ओमेगा या तत्त्वाशी संलग्न आहे, इब्री शब्द “सत्य” याची त्रिगुण रचना.

अवशेषांच्या इतिहासातील प्रमुख भविष्यसूचक बदल प्रत्येक प्रमुख कराराच्या इतिहासात थेट प्रतिबिंबित होतो, आणि तसेच सत्याच्या इतर रेषांमध्येही. यशया 22:22 मध्ये एलियाकीमावर ठेवण्यात आलेली “किल्ली” हीच मत्तय सोळाव्या अध्यायात पानियम येथे पेत्राला देण्यात आलेली किल्ली आहे. ही किल्ली फिलाडेल्फियाच्या मंडळाला देण्यात आली आहे, आणि विल्यम मिलर यालाच ती किल्ली देण्यात आली होती, ज्यामुळे त्याला मोशेच्या इतिहासकाळात मोशेने नोंदविलेल्या “एका वर्षासाठी एक दिवस” या तत्त्वाशी संबंध प्रस्थापित करता आला; हा इतिहास मिलराइट्सच्या इतिहासाचा प्रतिरूप होता. मोशेच्या भविष्यवाणीशी मिलरचा संबंध हा अब्रामाच्या भविष्यवाणीशी पौलाच्या संबंधाने दर्शविला गेला होता. आणि मिलरने मोशेशी संबंध का जोडू नये? कारण करारांच्या दोन्ही व्यवस्था एकत्र बांधण्यासाठी, तारवात मोशेचे तारण हे तारवात नोहाचे तारण यांच्याशी जोडले गेले होते. एदेनमध्ये आरंभ होणारे भविष्यसूचक अनुप्रयोगातील बदल हे ओळखून देतात की भविष्यसूचक प्रकाशाचे एक महान प्रकटीकरण अंतिम करारातील लोकांच्या इतिहासात—एक लाख चव्वेचाळीस हजार—ओळखले जाते. माझा दावा आहे की हा प्रमुख भविष्यसूचक बदल सात गर्जनांद्वारे दर्शविला जातो, ज्या दानिएल अध्याय बारा मधील तीन कालखंडांशी थेट संबंधित आहेत; आणि त्या केवळ “अल्फा आणि ओमेगा” या तत्त्वांचा “ओळीवर ओळ” या अनुप्रयोगावर, सत्याच्या त्रिस्तरीय रचनेवर उभ्या असलेल्या चौकटीत, उपयोग केल्यावरच ओळखल्या जातात.

“आता पुढे काळ राहिला नाही,” या घोषणेच्या तत्काळ आधी येणाऱ्या वचनांमध्ये, ख्रिस्ताने सात मेघगर्जना प्रस्तुत केल्या, ज्या दानियेल बारा मधील सत्यांप्रमाणेच—मुद्रांकित करून ठेवण्यात आल्या होत्या. बाराव्या अध्यायात तागाचे वस्त्र परिधान केलेल्या पुरुषाने दोन्ही हात वर उचलण्याचा संदर्भ हा दानियेलाच्या पुस्तकाचे अमुद्रांकन होय, आणि प्रकटीकरण दहा मधील सिंहस्वरूप ख्रिस्ताचा संदर्भ हा सात मेघगर्जना मुद्रांकित करून ठेवण्याशी संबंधित आहे. सिस्टर व्हाइट सात मेघगर्जनांच्या मुद्रांकनाला दानियेलाच्या पुस्तकाच्या मुद्रांकनाशी सुसंगत ठरवितात.

“या सात गडगडाटांनी आपले स्वर उच्चारल्यानंतर, दानियेलाला लहान पुस्तकाविषयी जसा आदेश देण्यात आला होता तसाच आदेश योहानाला देण्यात येतो: ‘सात गडगडाटांनी जे उच्चारले ते शिक्कामोर्तब करून ठेव.’ हे भविष्यातील घटनांशी संबंधित आहे, ज्या त्यांच्या क्रमाने प्रकट केल्या जातील.” The Seventh-day Adventist Bible Commentary, खंड 7, 971.

सात गर्जना या प्रकटीकरण अध्याय दहा, भविष्यवाणीच्या आत्म्याद्वारे, आणि १८४० ते १८४४ या काळातील मिलेराइटांच्या इतिहासाद्वारे परिभाषित केल्या आहेत; हा इतिहास एक लाख चव्वेचाळीस हजारांच्या इतिहासात पुन्हा पुनरावृत्त होतो. त्याच परिच्छेदात असे म्हटले आहे, “योहानाला देण्यात आलेला विशेष प्रकाश, जो सात गर्जनांमध्ये

व्यक्त झाला, तो पहिल्या व दुसऱ्या देवदूतांच्या संदेशांखाली घडून येणाऱ्या घटनांचे चित्रण होता. लोकांनी या गोष्टी जाणणे उत्तम नव्हते, कारण त्यांच्या विश्वासाची आवश्यकतेने परीक्षा झाली पाहिजे होती. देवाच्या व्यवस्थेनुसार अत्यंत अद्भुत व उन्नत सत्ये घोषित केली जाणार होती." मिलेराइटांना हे समजले नव्हते की त्यांना दोन निराशांचा सामना करावा लागणार होता, कारण त्यांच्या समजुतीतील अभाव हा त्यांची परीक्षा घेण्यासाठीच नियोजित करण्यात आला होता. मिलेराइटांना कोणत्याही "उन्नत सत्यांची" कल्पना नव्हती; म्हणजेच, कराराच्या इतिहासात कोणतेही "महत्त्वपूर्ण भविष्यसूचक बदल" अपेक्षित नव्हते.

जरी "या गोष्टी जाणून घेणे" मिलेराइट "लोकांसाठी सर्वोत्कृष्ट नव्हते," तरीही एक लाख चव्वेचाळीस हजारांची परीक्षा त्याच इतिहासाद्वारे घेतली जाते; परंतु इतिहासाचा निरपराधपणे गैरसमज करून नव्हे, तर तुम्हाला माहीत असणे आवश्यक असलेल्या इतिहासाचे आकलन न झाल्यामुळे. ही तीच परीक्षा आहे, फक्त उलट स्वरूपात. प्रकाशितवाक्य दहाव्या अध्यायातील योहान, प्रथम आणि मुख्यत्वे, एक लाख चव्वेचाळीस हजारांचे प्रतिनिधित्व करतो, आणि केवळ दुय्यम अर्थाने, पहिल्या आणि दुसऱ्या देवदूतांच्या मिलेराइट चळवळीचे. हे तेव्हा स्पष्टपणे ओळखले जाते, जेव्हा तुम्ही पाहता की योहानाला लहान पुस्तक खाण्यापूर्वीच पूर्वसूचना देण्यात आली होती की ते गोड आणि मग कडू होईल. मिलेराइटांसाठी त्याचा अर्थ काय होता हे जाणून घेणे सर्वोत्कृष्ट नव्हते, परंतु योहान अशा लोकांचे प्रतिनिधित्व करतो ज्यांना मिलेराइटांनी ते लहान पुस्तक खाल्ले तेव्हा काय घडले हे आधीच माहीत असते.

आणि मी त्या देवदूताकडे गेलो, आणि त्याला म्हणालो, ते छोटे पुस्तक मला दे. आणि तो मला म्हणाला, ते घे, आणि ते खाऊन टाक; ते तुझ्या पोटाला कडू करील, पण तुझ्या तोंडात ते मधासारखे गोड लागेल. आणि मी ते छोटे पुस्तक देवदूताच्या हातातून घेतले, आणि ते खाऊन टाकले; आणि ते माझ्या तोंडात मधासारखे गोड होते; आणि मी ते खाताच, माझे पोट कडू झाले. प्रकटीकरण 10:9, 10.

अध्याय दहामध्ये दर्शविलेल्या इतिहासात, १८४० ते १८४४ या काळातील कडू-गोड अनुभवाविषयी योहानाला आधीच सांगितले जाते. नवव्या व दहाव्या वचनांत अतिशय स्पष्टपणे दर्शविलेला तो अनुभव, दुसऱ्या ते चौथ्या वचनांतही तितक्याच स्पष्टपणे ओळखून दिलेला आहे.

आणि त्याच्या हातात एक छोटे पुस्तक उघडे होते; आणि त्याने आपला उजवा पाय समुद्रावर, आणि डावा पाय पृथ्वीवर ठेवला; आणि सिंह गर्जना करीतो तशा मोठ्या आवाजाने तो ओरडला; आणि त्याने ओरडल्यानंतर सात मेघगर्जनांनी आपले आवाज काढले. आणि जेव्हा त्या सात मेघगर्जनांनी आपले आवाज काढले, तेव्हा मी लिहिणारच होतो; आणि मी स्वर्गातून एक आवाज मला असे म्हणताना ऐकला, "सात मेघगर्जनांनी जे सांगितले आहे ते मुद्रांकित करून ठेव, आणि ते लिहू नकोस." प्रकटीकरण 10:2-4.

"सात गडगडाट" हे "घटनांचे एक वर्णन" दर्शवितात, ज्या पहिल्या व दुसऱ्या देवदूतांच्या काळात घडून येणार होत्या, आणि तसेच "भविष्यातील घटना ज्या त्यांच्या क्रमाने प्रकट केल्या जातील" हेही दर्शवितात. "सात गडगडाट" हे त्या सत्याचे प्रतिनिधित्व करतात की मिलेराइटांचा इतिहास हा एक लाख चव्वेचाळीस हजारांच्या इतिहासात पुनरावृत्त होतो, आणि १७९८ मध्ये व त्यानंतर शेवटच्या काळी जे सत्य उघडण्यात आले, ते देवाच्या लोकांच्या उत्तरकाळात सत्याच्या उघडण्याचे प्रतिनिधित्व करते. प्रकटीकरण दहा मधील येशू हा दानियेल बारा मधील येशूशी सुसंगत आहे. दोन्ही उतान्यांमध्ये उत्तरकाळातील परीक्षेच्या सत्याचे मुद्रांकन व अमुद्रांकन मांडलेले आहे.

काहीजण असा युक्तिवाद करतील की सातव्या वचनात येशू बोलत आहे, परंतु अकराव्या आणि बाराव्या वचनांत गॅब्रिएल दानियेलाशी बोलत आहे; तथापि, असेही समजले जाऊ शकते की तिन्ही उतान्यांत येशूच बोलत आहे. या प्रश्नाच्या कोणत्याही बाजूने पाहिले, तरी दानियेलाद्वारे बोलणारा तो ख्रिस्ताचा आवाजच आहे, आणि बाराव्या अध्यायातील तीन भविष्यसूचक कालखंड हे ख्रिस्ताचेच शब्द आहेत; आणि सत्याच्या रचनेत तो हे तीन कालखंड मांडतो. हे तिन्ही कालखंड मुद्रांकित केलेले आहेत, त्यामुळे ते एक त्रिविध प्रतीक ठरतात.

सातवा वचन अद्भुत गोष्टींच्या समाप्तीविषयी बोलते; त्यामध्ये अतिपवित्र स्थानी ख्रिस्ताचे अंतिम कार्य असे ओळखले जाते की, तो एक लाख चव्वेचाळीस हजारांच्या पापांचा पुसट करून त्यांच्यावर शिक्का मारतो. पहिले वचन "अद्भुत

गोष्ठी" ओळखते, आणि या तीन वचनांपैकी शेवटचे वचनही "अद्भुत गोष्ठी" अशा लोकांप्रमाणे ओळखते, जे थांबून राहिल्यामुळे आणि पहिली निराशा अनुभवल्यामुळे धन्य ठरतात. मधला कालखंड रविवारच्या कायद्याच्या संकटाच्या काळात मानवजातीच्या बंडखोरीची ओळख करून देतो, तसेच रविवारच्या कायद्यापर्यंत नेणारा हा कालखंड एक लाख चव्वेचाळीस हजारांसाठी तयारीचा कालखंड आहे, हेही दर्शवितो. ही सर्व वचने थेट दानियेलच्या लोकांवर "उत्तरकालात काय येऊन पडेल" हे ओळखून देतात. ही तिन्ही वचने एक लाख चव्वेचाळीस हजारांच्या शुद्धीकरणाच्या विषयाशी संबंधित आहेत. पहिला कालखंड तिसऱ्या कालखंडाशी सुसंगत आहे, आणि मधला कालखंड संपूर्ण जगाच्या बंडखोरीचे प्रतिनिधित्व करतो, कारण ते सर्व आर्मागॅडोनकडे कूच करीत आहेत.

जर ते तीन कालखंड सात मेघगर्जनाच असतील, तर त्या तीन वचनांनी "भविष्यातील घटना, ज्या त्यांच्या क्रमाने [प्रकट] होतील," यांची ओळख करून दिली पाहिजे; आणि त्या "भविष्यातील घटना" 1840 ते 1844 या काळात "पहिल्या आणि दुसऱ्या देवदूतांच्या अधीन घडलेल्या घटनांच्या रूपरेषेशी" सुसंगत ठरतील. या चळवळीने अशा अनेक सत्यांचा स्वीकार केला आहे, जी आरंभीच्या अग्रणी समजुतीपेक्षा स्पष्टपणे भिन्न आहेत; तरीही ती सर्व सत्ये त्या अग्रणी समजुतीशी सुसंगत आहेत. मिलेराइट्सपासून आतापर्यंत भविष्यविषयक समजुतीत एक मोठा बदल झाला आहे. "एक दिवस म्हणजे एक वर्ष" हे तत्त्व त्याचे पारंपरिक उदाहरण आहे, परंतु अशी इतर उदाहरणेही आहेत. अशाच एका मोठ्या भविष्यविषयक बदलाचे प्रतिनिधित्व सात मेघगर्जनांच्या संदर्भात दिसून येते.

दहाव्या अध्यायाच्या शेवटच्या वचनात योहानास पुन्हा भविष्यवाणी करावी अशी आज्ञा देण्यात आल्यानंतर—याद्वारे दहाव्या अध्यायाचा इतिहास मिलेराइटांच्या चळवळीचे आणि एक लक्ष चव्वेचाळीस हजारांच्या इतिहासाचेही प्रतिनिधित्व करीत होता, यावर भर देण्यात आला—त्याला मंदिर मोजण्यासाठी एक काठी देण्यात आली; परंतु त्याला अंगण सोडून द्यावे, असे सांगण्यात आले.

मला काठीसारखा एक नरसाळा देण्यात आला; आणि देवदूत उभा राहून म्हणाला, उठ, आणि देवाच्या मंदिराचे, वेदीचे, आणि त्यात उपासना करणाऱ्यांचे मोजमाप कर. परंतु मंदिराबाहेरील अंगण सोडून दे, आणि त्याचे मोजमाप करू नकोस; कारण ते अन्यजातींना देण्यात आले आहे; आणि ते पवित्र नगरीला बेचाळीस महिने पायदळी तुडवतील. प्रकटीकरण 11:1, 2.

१८४४ नंतरच्या काळात मंदिराचे मोजमाप करताना, योहानाला अंगणाने दर्शविलेल्या अन्यजातींना वगळून ठेवण्यास सांगितले जाते. १८४४ मधील हे दृष्टांतमय चित्रण हे दर्शवीत होते की देवाने नुकतीच नवीन करारातील एक वधू निवडली होती, आणि त्यानंतर त्याच्या वधू व अंगण यांच्यामध्ये एक भेद करण्यात आला. सिस्टर व्हाइट स्पष्टपणे सांगतात की अंगण अन्यजातींचे प्रतिनिधित्व करते आणि मंदिर हे देवाच्या निवडलेल्या लोकांचे प्रतिनिधित्व करते; फक्त The Desire of Ages मधील The Outer Court हा अध्याय वाचा.

योहान १८४४ मध्ये नुकतेच देवाचे निवडलेले लोक बनलेल्या मिलेराइट्सचे चित्रण करीत आहे. नुकताच गोड-कडू संदेश अनुभवलेल्या मिलेराइट्स आणि अन्यजाती म्हणून दर्शविण्यात आलेल्या नामधारी ख्रिस्ती जगाच्या उर्वरित भाग यांच्यामध्ये एक भेद स्थापित करण्यात आला होता.

इ.स. १८४० पासून पहिल्या निराशेपर्यंत पाया घातला गेला, आणि मध्यरात्रीच्या हाकेच्या घोषणेच्या काळात मंदिर पूर्ण झाले. त्यानंतर मोठी निराशा आली आणि योहानाला उठून मोजमाप करावयास सांगितले जाते, परंतु अन्यजातींना सोडून द्यावे. योहान न्यायनिवाड्याच्या आरंभाचे चित्रण करीत आहे, आणि याच कारणास्तव प्रेरणा त्या वचनांतील योहानाच्या मोजमापास चौकशी न्यायनिवाड्याचे प्रतीक म्हणून लागू करते. मोजमापाचे प्रतीक म्हणून योहानाविषयी आपण आत्ताच जे मांडले आहे, ते आदर्शात्मक अॅडव्हेंटिस्ट समजुतीशी सुसंगत आहे; परंतु या चळवळीत, त्या प्रतीकाच्या समजुतीत एक मोठा बदल झाला.

मिलेराइटांच्या समजुतीशी सुसंगतपणे, आम्ही हे पाहू लागलो की अध्याय दहामध्ये योहानाने प्रतिनिधित्व केलेल्या मिलेराइटांच्या इतिहासामध्ये, त्या समांतर चळवळीचीही भविष्यवाणी समाविष्ट होती जी एक लाख चव्वेचाळीस

हजार होणार होती. आम्ही हे ओळखले की जर तुम्ही मिलराईटांच्या इतिहासाची मोजमापे घेतली, आणि अन्यजातींचा काळ बाजूला ठेवला, तर योहान ज्या मंदिराचे मोजमाप करीत होता तेच तुम्ही पाहू शकत होतात.

आम्ही एक २५२०-वर्षांची कालविषयक भविष्यवाणी १७९८ मध्ये समाप्त होताना आणि दुसरी १८४४ मध्ये समाप्त होताना पाहिली; अशा रीतीने ख्रिस्ताने मिलराईट मंदिर बांधलेला छेचाळीस वर्षांचा कालखंड उघड झाला. योहानाने अंगणाची ओळख अन्यजातींशी केली, आणि "अन्यजातींचे काळ" अशी एक भविष्यसूचक संज्ञा आहे.

ते तरवारीच्या धारेने पडतील, आणि सर्व राष्ट्रांत बंदिवासात नेले जातील; आणि अन्यजातींचे समय पूर्ण होईपर्यंत यरुशलैम अन्यजातींकडून तुडविले जाईल. लूक २१:२४.

अन्यजातीयांची "काळे" ही अनेकवचनी संज्ञा आहे, आणि ती त्या दोन कालखंडांचे प्रतिनिधित्व करते ज्यांत प्रत्यक्ष आणि आध्यात्मिक इस्राएल दोघेही तुडविले गेले. मूर्तिपूजकत्वानंतर पोपशाहीने केलेल्या त्या दोन तुडविण्यांपैकी शेवटचे १७९८ मध्ये समाप्त झाले. काहीही दावा केला गेला तरी, "अन्यजातीयांची काळे" प्रथम देवदूताच्या आगमनाबरोबर १७९८ मध्ये समाप्त झाली. योहानाने मोजमाप सुरू करावयाचे होते ते १७९८ मध्येच, आणि त्यापूर्वी नव्हे. त्याला १८४४ च्या इतिहासात ठेवण्यात आले होते; म्हणून १७९८ मध्ये समाप्त झालेला कालखंड वगळणे म्हणजे प्रांगण वगळणे होय, आणि असे केल्याने तुम्ही त्या सेहेचाळीस वर्षांचा उलगडा करता, ज्यांत कराराचा दूत याने मिलराईट मंदिर उभारले. या अनुप्रयोगातून अनेक संबंधित सत्ये उद्भवतात; परंतु मी हे केवळ अशा प्रकाशाचे उदाहरण म्हणून वापरत आहे, जो पायनियरांच्या समजुतीपेक्षा भिन्न आहे, तरीही तो असा प्रकाश आहे की जो मूळ सत्यांना विरोध करत नाही, परंतु यापुढे कालसंबंधी अनुप्रयोग करीत नाही.

ती विशिष्ट सत्यता ९/११ पूर्वी ओळखली गेली होती, परंतु ९/११ नंतर ती खरोखरच खोलवर स्थापित झाली. मंदिराचे योहानाने मोजमाप करण्याविषयीचे सत्य सात मेघगर्जनांपासून वेगळे करता येत नाही, कारण तो हाच तोच उतारा आहे. दानिएल अध्याय बारा मधील "आश्चर्यकारक घटना" पूर्ण होण्याच्या काळापर्यंत सात मेघगर्जनांच्या अनुप्रयोगाविषयी एक सत्य मुद्रांकित ठेवण्यात आले होते. जुलै २०२३ नंतर उघड करण्यात आलेला "सात मेघगर्जनांचा" अनुप्रयोग दानिएल बारा मधील त्या तीन वचनांशी परिपूर्ण रीतीने सुसंगत आहे, किंवा मी असे म्हणावे का, तो त्यांना अत्यंत गूढपणे पूरक ठरतो.

सिस्टर व्हाइट यांनी दानियेल आणि प्रकटीकरण या पुस्तकांतील परस्परसंबंधाचे वर्णन करण्यासाठी compliment हा शब्द नव्हे, तर complement हा शब्द वापरला आहे. Complement, ज्याचा अर्थ "परिपूर्णतेस आणणे" असा होतो, हेच हे दोन्ही भविष्यसूचक ग्रंथ एकमेकांसाठी करतात. जुलै २०२३ नंतर दानियेल अध्याय बारा मध्ये उघडण्यात आलेले सात मेघगर्जन त्यातील संदेशाला परिपूर्णतेस आणतात. सात मेघगर्जन उघडणारी गोष्ट म्हणजे सत्याच्या रचनेसह संयोगाने असलेले अल्फा आणि ओमेगा यांचे तत्त्व होय.

अन्यजातींच्या "काळांचा" परिपूर्ण १७९८ मध्ये झाला, आणि तो १२६० वर्षांच्या दोन कालखंडांचे प्रतिनिधित्व करतो, ज्यांत प्रथम मूर्तिपूजकत्वाने आणि नंतर पोपसत्तेने पवित्रस्थान व सैन्य यांना तुडविले. मंदिराचे मोजमाप करताना आपण अंगण बाजूस ठेवावयाचे आहे, आणि अंगण १७९८ पर्यंत विस्तारते; परंतु १८४४ नंतर वेळ राहिलेली नाही. आज १२६० वर्षे केवळ अशा एका कालखंडाचे प्रतिनिधित्व करतात, जो मंदिर आणि अंगण यांतील भेद ओळखून देतो. या कारणास्तव, १८ जुलै २०२० पासून जुलै २०२३ पर्यंत तुडविण्याचे कार्य पूर्ण झाले. आज मंदिराचे मोजमाप करणे, म्हणजे पहिल्या आणि दुसऱ्या देवदूतांच्या संदेशांखाली घडलेल्या घटनांच्या सीमांकनाचे प्रतिनिधित्व करणाऱ्या सात गडगडाटांशी संयोगाने, हे योहानाला नेमून दिलेले कार्य आहे. "आपले महान कार्य" म्हणजे तीन देवदूतांचे संदेश "एकत्र करणे"; अशा रीतीने अशा एका भविष्यवाणीविषयक कार्याची ओळख पटते, जे पूर्वीच्या कराराच्या इतिहासात केले गेले नव्हते आणि आताही अत्यंत क्वचित केले जाते. जेव्हा आपण अन्यजातींच्या काळांचे प्रतिनिधित्व करणारे अंगण बाजूस ठेवतो, तेव्हा आपण १७९८ मध्ये, म्हणजेच अंतकाळाच्या वेळी, समाप्त झालेल्या पोपसत्तेच्या छळाच्या १२६० वर्षांना बाजूस ठेवत असतो.

मिलेराइट इतिहासात जे मंदिर छेचाळीस वर्षांच्या कालावधीत उभारले गेले, ते जुलै २०२३ पासून रविवारच्या कायद्याच्या अगोदरपर्यंत उभारले जाणारे मंदिर ओळखवते. तो इतिहास सात गर्जनांच्या “भविष्यकालीन घटनांचा” कालावधी आहे, ज्या “त्यांच्या क्रमाने” निश्चितच “प्रकट केल्या जातील,” केवळ कदाचित नव्हे.

जेव्हा आपण पहिल्या देवदूताचा इतिहास दुसऱ्याच्या इतिहासाशी एकत्र करतो, तेव्हा आपल्याला दिसते की हा इतिहास अल्फा निराशेने आरंभ होतो आणि ओमेगा निराशेने समाप्त होतो. जेव्हा आपण 1840 पासून 19 एप्रिल, 1844 पर्यंतच्या पहिल्या देवदूताच्या इतिहासातील भविष्यवाणीतील मार्गचिन्हे त्या वेळी आलेल्या आणि 22 ऑक्टोबर, 1844 रोजी तिसऱ्याच्या आगमनापर्यंत चालू राहिलेल्या दुसऱ्या देवदूताच्या मार्गचिन्हांशी संरेखित करतो—तेव्हा आपल्यासमोर असे दोन कालखंड येतात की जे दोन्ही एका देवदूताच्या आगमनाने सुरू होतात आणि समाप्त होतात. पहिल्या ते दुसऱ्यापर्यंतचा इतिहास दुसऱ्यापासून तिसऱ्यापर्यंतच्या इतिहासाचे उदाहरण दर्शवितो.

हा एक ग्राह्य अनुप्रयोग आहे, याची भविष्यवाणीजन्य साक्ष या अनुप्रयोगाच्या अल्फा आणि ओमेगा मध्ये आढळते. एकत्र लागू केलेल्या दोन समांतर रेषा, आणि त्या दोन्ही रेषांचा आरंभ व शेवट, एका देवदूताच्या आगमनाची ओळख करून देतात. त्यानंतर जेव्हा त्या रेषांना रेषेवर रेषा अशा रीतीने एकत्र करून एका रेषेत आणले जाते, तेव्हा आरंभ पहिल्या निराशेची खूण करतो आणि शेवट महान निराशेची खूण करतो. याचा आणखी एक पुरावा अल्फा आणि ओमेगा यांच्या तत्त्वांमध्ये आढळतो, जे शेवट हा आरंभापेक्षा अधिक महान असल्याचे दर्शवितात. महान ओमेगा निराशेने समाप्त होणारी एक अल्फा निराशा, अल्फा आणि ओमेगा यांच्या कनिष्ठ आणि श्रेष्ठ घटकांची ओळख करून देते.

जेव्हा आपण १९ एप्रिल, १८४४ पासून प्रारंभ करतो, (दुसऱ्या देवदूताच्या आगमनापासून, जे २२ ऑक्टोबर, १८४४ रोजी तिसऱ्याच्या आगमनाकडे नेते); आणि मग आपण ११ ऑगस्ट, १८४० पासून दुसरी रेषाही सुरू करतो, जी १९ एप्रिल, १८४४ येथे समाप्त होते, तेव्हा आपल्याला आढळते की १९ एप्रिल, १८४४ येथील निराशा ही पहिल्या आणि दुसऱ्या देवदूतांच्या भविष्यसूचक रेषा एकत्र केल्याने निर्माण झालेल्या भविष्यसूचक रेषेची अल्फा आणि ओमेगा दोन्ही आहे.

काळाच्या शेवटी, दुसरा देवदूत बरोबर तिसरा देवदूत येतो; अशा प्रकारे तो 9/11 तसेच प्रकटीकरण अध्याय अठरातील सामर्थ्यवान देवदूताच्या दोन आवाजांचे प्रतिरूप ठरतो. हे दोन आवाज म्हणजे दुसऱ्या व तिसऱ्या देवदूतांचे संदेश होत, आणि हे दोन्ही देवदूत 22 ऑक्टोबर, 1844 रोजी एकमेकांना स्पर्शून गेले, आणि जेव्हा या दोन इतिहासांना ओळीवर ओळ अशा प्रकारे एकत्र आणले जाते तेव्हा ते पुन्हा भेटतात. अशा रीतीने एकत्र आणल्यावर ते पहिल्या निराशेपासून मोठ्या निराशेपर्यंतचा इतिहास दर्शवितात; आणि त्या इतिहासाच्या मध्यातील मार्गचिन्ह, मिलेराइटांच्या काळात, एक्सेटर छावणीसभेचे होते, जिथे उपासकांचे दोन वर्ग प्रकट झाले, ज्यांनी दृष्टांतातील मूर्ख कुमारिकांच्या बंडाचे प्रतिनिधित्व केले, आणि त्या मध्यवर्ती मार्गचिन्हाची ओळख बंड अशी करून दिली.

सात मेघगर्जना या पहिल्या व दुसऱ्या देवदूतांच्या संदेशांचा ओळीवर ओळ असा एकत्रित इतिहास दर्शवितात; आणि तो मग एक लाख चव्वेचाळीस हजारांच्या इतिहासात पहिल्या निराशेपासून महान निराशेपर्यंतचा एक इतिहास ओळखून देतो. त्या इतिहासाचा भविष्यवाणीच्या दृष्टीने काय अर्थ आहे, याचे समजणे दानिएल बारा मध्ये अंतकाळापर्यंत मुद्रित ठेवण्यात आलेल्या संदेशाशी तंतोतंत सुसंगत आहे.

हा अभ्यास आपण पुढील लेखात पुढे चालू ठेवू; परंतु दानिएलच्या शेवटच्या दर्शनातील तो भाग मी येथे ठेवून देत आहे, जो केवळ उत्तरकाळातील देवाच्या लोकांच्या दानिएलने केलेल्या प्रतिमानात्मक चित्रणास संबोधित करतो. “पहिल्या उल्लेखाचा नियम” या संदर्भात हे लक्षात घ्या की, पहिल्या वचनात दानिएल त्या वर्गात आहे जो हे दर्शन समजतो. दर्शनात सर्वप्रथम उल्लेखिलेली गोष्ट म्हणजे समजणाऱ्या ज्ञानीपैकी एक म्हणून दानिएलचे प्रतिमानात्मक चित्रण; आणि शेवटची नऊ वचने ही सर्व बाविसाव्या दिवशी समजणाऱ्या ज्ञानीबद्दल आहेत.

पर्शियाचा राजा कोरेश याच्या राज्याच्या तिसऱ्या वर्षी, दानीएल याला—ज्याचे नाव बेल्तशस्सर असे ठेवण्यात आले होते—एक गोष्ट प्रकट करण्यात आली; आणि ती गोष्ट खरी होती, परंतु नेमलेला काळ दीर्घ होता; आणि त्याने ती गोष्ट समजून घेतली, आणि त्या दृष्टान्ताचे आकलन त्याला झाले.

त्या दिवसांत मी, दानिएल, पूर्ण तीन आठवडे शोक करीत होतो. मी रुचकर अन्न खाल्ले नाही; माझ्या तोंडात मांस वा द्राक्षारस गेला नाही; आणि पूर्ण तीन आठवडे संपेपर्यंत मी स्वतःला मुळीच अभ्यंगही केले नाही. आणि पहिल्या महिन्याच्या चौवीसाव्या दिवशी, मी हिदेकेल या महान नदीच्या काठी असता; तेव्हा मी माझे डोळे वर उचलून पाहिले, आणि पाहा,

अतिशय सूक्ष्म तागाच्या वस्त्रांनी परिधान केलेला एक विशिष्ट मनुष्य, ज्याच्या कटीवर उपांजाच्या शुद्ध सोन्याचा कमरपट्टा बांधलेला होता; त्याचे शरीरही बेरिलसारखे होते, आणि त्याचे मुख वीजेच्या तेजाप्रमाणे, त्याचे डोळे अग्नीच्या दिव्यांसारखे, त्याचे बाहू आणि त्याचे पाय घासूनपुसून उजळविलेल्या पितळीसारख्या वर्णाचे, आणि त्याच्या वचनांचा आवाज बहुजनसमुदायाच्या गर्जनेसारखा होता.

आणि मी, दानिएल, एकट्यानेच ते दर्शन पाहिले; कारण माझ्याबरोबर असलेल्या पुरुषांनी ते दर्शन पाहिले नाही; तरी त्यांच्यावर मोठी कंपावस्था आली, म्हणून ते स्वतःस लपविण्यास पळून गेले. म्हणून मी एकटाच उरलो, आणि हे महान दर्शन पाहिले; आणि माझ्यात काहीही बल उरले नाही; कारण माझे सौंदर्य माझ्यात भ्रष्टेत परिवर्तित झाले, आणि माझ्यात काहीही शक्ती राहिली नाही.

तरी मी त्याच्या वचनांचा आवाज ऐकला; आणि जेव्हा मी त्याच्या वचनांचा आवाज ऐकला, तेव्हा मी तोंडावर भूमीवर पडून गाढ निद्रेत गेलो होतो, आणि माझे मुख जमिनीकडे होते. आणि पाहा, एका हाताने मला स्पर्श केला, ज्याने मला माझ्या गुडघ्यांवर आणि माझ्या हातांच्या तळव्यांवर उभे केले. आणि तो मला म्हणाला,

हे दानीएल, अतिशय प्रिय मनुष्य, मी तुला जी वचने सांगत आहे ती समजून घे, आणि सरळ उभा राहा; कारण आता मी तुझ्याकडे पाठविला गेलो आहे.

आणि त्याने मला हे वचन सांगितल्यावर मी थरथरत उभा राहिलो. मग तो मला म्हणाला,

हे दानिएल, भय बाळगू नकोस; कारण ज्या पहिल्या दिवसापासून तू समजून घेण्यासाठी आपले मन लावलेस आणि आपल्या देवापुढे स्वतःला नम्र केलेस, त्या दिवसापासून तुझे शब्द ऐकले गेले, आणि मी तुझ्या शब्दांमुळे आलो आहे. पण पर्शियाच्या राज्याचा अधिपती मला एकवीस दिवस विरोध करीत राहिला; पण पाहा, मुख्य अधिपतीपैकी एक, मिखाएल, मला साहाय्य करण्यास आला; आणि मी तेथे पर्शियाच्या राजांजवळ थांबलो.

आता मी तुला हे समजावून सांगण्यासाठी आलो आहे की, उत्तरकाळी तुझ्या लोकांवर काय येऊन पडेल; कारण हे दर्शन अजून पुष्कळ दिवसांसाठी आहे.

आणि त्याने माझ्याशी अशी वचने बोलल्यावर मी माझे मुख भूमीकडे वळविले, आणि मी मूक झालो. आणि पाहा, मनुष्यपुत्रांच्या सदृश एकाने माझ्या ओठांना स्पर्श केला; तेव्हा मी माझे तोंड उघडले, आणि बोललो, आणि जो माझ्यासमोर उभा होता त्याला म्हणालो,

हे माझ्या प्रभो, त्या दर्शनामुळे माझ्या वेदना माझ्यावर उलटून आल्या आहेत, आणि माझ्यात काहीही शक्ती उरलेली नाही. कारण या माझ्या प्रभूचा सेवक या माझ्या प्रभूशी कसा बोलू शकेल?

कारण माझ्याविषयी बोलायचे तर, तत्क्षणी माझ्यामध्ये काहीही बळ उरले नाही, आणि माझ्यामध्ये श्वासही उरला नाही. तेव्हा मनुष्याच्या स्वरूपासारखा एक पुन्हा आला व त्याने मला स्पर्श केला, आणि त्याने मला बळ दिले, आणि म्हणाला,

हे अतिशय प्रिय मनुष्या, भिऊ नकोस; तुला शांती लाभो; धीर धर, होय, धीर धर. आणि त्याने माझ्याशी बोलल्यावर मी सशक्त झालो, आणि म्हटले, माझा प्रभू बोलो; कारण तुम्ही मला बळ दिले आहे. ...

परंतु हे दानिएल, तू हे शब्द बंद करून ठेव आणि ग्रंथावर शेवटच्या काळापर्यंत शिक्का मार; पुष्कळ जण इकडे-तिकडे धावतील, आणि ज्ञान वाढेल.

मग मी दानियेल पाहिले, आणि पाहा, आणखी दोघे उभे होते; एक नदीच्या तीराच्या या बाजूस, आणि दुसरा नदीच्या तीराच्या त्या बाजूस. आणि त्यांपैकी एकाने तागाचे वस्त्र परिधान केलेल्या, नदीच्या पाण्यावर उभ्या असलेल्या त्या पुरुषाला विचारले, "या अद्भुत घटनांचा शेवट होईपर्यंत किती काळ जाईल?"

आणि मी त्या नदीच्या पाण्यावर उभ्या असलेल्या, तागाचे वस्त्र परिधान केलेल्या त्या पुरुषाला ऐकले; त्याने आपला उजवा हात आणि डावा हात स्वर्गाकडे उचलून, जो सर्वकाळ जगतो त्याची शपथ घेऊन म्हटले की, हे एका काळाकरिता, काळांकरिता आणि अर्ध्या काळाकरिता असेल; आणि जेव्हा तो पवित्र लोकांचे सामर्थ्य चुरडून विखुरण्याचे कार्य पूर्ण करील, तेव्हा या सर्व गोष्टी समाप्त होतील.

आणि मी ऐकले, परंतु मला समजले नाही; तेव्हा मी म्हणालो, हे माझ्या प्रभु, या गोष्टींचा शेवट काय होईल?

आणि तो म्हणाला, जा, दानिएला; कारण या गोष्टी अंतकाळापर्यंत बंद व मुद्रांकित करून ठेवलेल्या आहेत. पुष्कळजण शुद्ध केले जातील, निर्मळ केले जातील, आणि परीक्षिले जातील; परंतु दुष्ट दुष्टपणेच वागतील; आणि दुष्टांपैकी कोणीही समजणार नाही; पण सुज्ञ समजतील.

आणि ज्या वेळेपासून नित्याचा अर्पण काढून टाकला जाईल, आणि उजाड करणारी घृणास्पद वस्तू उभी केली जाईल, त्या वेळेपासून एक हजार दोनशे नव्वद दिवस होतील.

धन्य तो, जो वाट पाहतो, आणि एक हजार तीनशे पंचतीस दिवसांपर्यंत पोहोचतो.

परंतु तू शेवटपर्यंत आपल्या मार्गाने जात राहा; कारण तू विश्रंती घेशील, आणि दिवसांच्या शेवटी आपल्या वाट्याने उभा राहशील. दानियेल 10:1-18; 12:4-13.